

"Ο Μάρτη και'δύο σπουγγιτάκια"

Μέντορας: Είπατε ποτέ το Μάρτη φίλιασε.

-Τό λέει και' το σκούκι, είτε, είπατε γαλήνιος και' ήσυχος. Τό μήνυμα της ανοιξής είπατε ποτέ είναι ή ούδη του έτους.

Πολυλογάς και' φωνακλάς διαβάλλεις το'το:

- Έχω και' τις πιο ζηλευμένες νύχτες με τους καθάριους ουρανοούς, που οι μαγικές άστρες γάζ τους λούζουν με φως άσημένιο τή φύση και' μαζί με τό άνελαφο άεράκι μου κάνω τις νύχτες μαγικές.

... τί να κάνω; Έχω κι' έγώ τά έλαττώματά μου

Μά ποιός είναι τέλειος;

-6 Μάρτη και' τα δύο Σπουγγιτάκια

Κι' ή τόσο παινεφιά του δεν είναι θάρρος για' κατηγόρια. Εάν βλέπει και' τις άλλες δυνάμεις της φύσης, νοιάζει τόσο μακριά από τή φύση.

Ετήν πρόσκληση το Μάρτη εδός δύο σπουγγιτάκια γοργότραχαν, για' να κερδίσουν για' λίγο μια' Μαρτιάτικη νύχτα.

Ετήν κυρμένη άπόδοραιο τα χέλια συναντήθηκαν. Σ' ένα φιλόξενο δένδρο, άνα ο' ένα κλονάρκι του στάθηκαν για' λίγο. Τό ένα έφημεσώλιασε. Η άρχή της καταιγίδας παρέσυρε και' έπνιξε όλη τή φαμίλια του. Το άλλο μορσε και' τό άλλο. Σπρωγμένο άπ' άγριο βορριά θρέψησε κι' αυτό τό χέλιο.

Τσίου... τσίου... γλυκοκελήθησαν, μίλησαν και' τά είπαν. Είπαν πως πάντοτε τή καρδιά να' κμαρμέναν τόσα τήν άπορρη φύση. Η τσίου τσίου, γαλήνια, ήσυχια, ήσυχια, γύρω τριγύρω τά δένδρα έφύσσεσκουν κούρσενα, λυγίζοντας που και' που έλαφρά τις κορφοθλας των ούν να' γαιρετούν έτσι τό δύο σπουγγιτάκια. Τήν κέρα για' κέρα σιγή της χιλιοχαριτωμένης νύχτας του Μάρτη, διασαλεύει κότε-κότε έλαφρο-κουρμούρισε τό γλυκό άεράκι, που σιγοτραγουδά άνάμεσα στις κρύσιμες φυλλωσές, για' να' δώσει έτσι ρυθμό στό χρόνο που τάρα δά οι άερες του κοιλούν άργά-άργά.

Τσίου... τσίου... γλυκομιλούν τά δύο σκουγγιτάκια. Χαρογελαστό τό φεγγάρι τά κμαρμένει τόσα. Ήρσε τό ένα κοντά στό άλλο, κάθόν τήν εύτυχία. Ζητούν τήν χαρά, κοιτούν κατάματα τό φεγγάρι και' τό ρατούν άνήματα:

- Ποσ είναι ή καρδιά;

Κι' εδός έκείνο τους άποκρίνεται:

- Μαζί σας είναι ή καρδιά. Εάν τή γροεύετε τή χαρά, πέστε το μεταλό σας. Ρίξτε στή λησμονιά κάθε κόνο σας. Ξεχάστε κάθε λόπη, διώξτε κάθε καθρό.

Τά σπουγγιτάκια παραξενεβούνται. Ρατούν και' τό Μάρτη. Βασράς και' έρωτας αύτός άρτίως βροντοφάνοξέ:

- Έχω τήν πιο θερμή φύση, έχουν μαγία οι νύχτες μου. Είσ' ονίς νύχτες που κλείνεται μέσα... είσ' άλλα... τί άπειρα.

" 'Ο Μάρτης και δύο σπουργιτάκια "

Σάν τ'ονάπαγε διπρόσωπο τό Μάρτη φρίκιασε.

-Τό λέω και τό σιούζω,είπε,είμαιγαλήνιος κι'ήσυχος.Τό μήνυμα τής "Ανοιξης είμαι,πού είναι ή νιότη,του έτους.

Πολυλογάς και φωνακλάς διαλάλησε τούτο:

-Έχω και τίς πιό ζηλεμένες νύχτες μέ τούς καθάριους ούρανούς, πού οι μαγικές άστροφεγγές τους λούζουν μέ φώς άσημένιο τή φύση και μαζί μέ τό άνάλαφρο άεράκι μου κάνω τίς νύχτες μαγικές.

"Ε...τί νά κάνω;" Έχω κι'έγώ τά έλαττώματά μου

Μά ποιός είναι τέλειος;

Κι'ή τόσο παινεφιά του δέν είναι θαρρῶ για κατηγόρια.Σάν βλέπει κανείς τά χελιδόνια,τίς άνθισμένες μυγδαλιές,νοιώθει τόσο μακρυά τό χειμῶνα.

Στήν πρόσκληση του Μάρτη εϋθύς δύο σπουργιτάκια γοργότρεξαν, για νά χαροϋν κι αυτά για λίγο μία Μαρτιάτικη νύχτα.

Στήν μυρωμένη άτμόσφαιρα τυχέα συναντήθηκαν.Σ'ένα φιλόξενο δενδρί,πάνω σ'ένα κλωναράκι του στάθηκαν για λίγο.Τό ένα έρημοφώλιασε. 'Η όργή τής καταιγίδας παρέσυρε και έπνιξε όλη τή φαμελιά του. Τής ίδιας μοίρας και τό άλλο.Σπρωγμένο άπ'άγριο βορριά βρέθηκε κι' αυτό 'δῶ χάμο.

Τσίλου...τσίου...γλυκοκελάδησαν,μίλησαν και τά είπαν.Είπαν πώς ψάχνουν τή χαρά.Και νά..καμαρώνουν τώρα τήν όμορφη φύση. 'Η νύχτα είναι,γαλήνια,ήσυχη,σιωπηλή.Γύρω τριγύρω τά δένδρα όρθοστέκουν περιφανα,λυγίζοντας πού και πού έλαφρά τίς κορφοϋλες των σάν νά χαιρετοϋν έτσι τά δύο σπουργιτάκια.Τήν πέρα για πέρα σιγή τής χιλιοχαριτωμένης νύχτας του Μάρτη,διασαλεύει πότε-πότε έλαφρο-μουρμούρισα τό γλυκό άεράκι πού σιγοτραγουδά άνάμεσα στις πράσινες φυλλωστές,για νά δώση έτσι ρυθμό στό χρόνο πού τώρα δά οι ώρες του κοιλοϋν άργά-άργά.

Τσίλου...τσίου...γλυκομιλοϋν τά δύο σπουργιτάκια.Χαμογελαστό τό φεγγάρι τά καμαρώνει τώρα. 'Ηρθε τό ένα κοντά στό άλλο.

Ψάχνουν τήν εϋτυχία.Ζητοϋν τήν χαρά.Κοιτοϋν κατάματα τό φεγγάρι και τό ρωτοϋν άντάμα:

- Ποϋ είναι ή χαρά;

Κι'εϋθύς ένεϊνο τούς άποκρίνεται:

-Μαζί σας είναι ή χαρά.Σάν τή γυρεύετε τή χαρά,πέστε το μεταξύ σας.Ρίξτε στή λησμονιά κάθε πόνο σας.Ξεχάστε κάθε λύπη,διώξτε κάθε καϋμό.

Τά σπουργιτάκια παραξενεύονται.Ρωτοϋνε και τό Μάρτη.Βαφρής και έκδηλος αυτός άμέσως βροντοφώναξε:

- "Έχω τήν πιό θερμή ψυχή,έχουν μαγία οι νύχτες μου.Μέσ'στίς νύχτες μου πλέκονται μύρια...είδύλλια...κι'άπειρα.

- Ο Βασιλιάς μου είναι ο έρωτας, βασίλισσα ή αγάπη.

Τά σπουργιτάκια άθελα έννοιωσαν τότε κάποιον παλμό και τσίου... τσίου... φηθύρισαν κι' αυτά τό σ'ά γ α π ω.

Και νά την ή χαρά:... Γοργόφερη πέταξε, έτρύπωσε και μπήκε μέσ' στίς καρδοϋλες τών σπουργιτιών, έκειθ θρόνο νά στήση. Τά λαμπερά άστρα από τή μιά και τ' άσημένιο φεγγάρι από τήν άλλη καμαρώνουν μέ ζήλεια τά δυό σπουργιτάκια. Θαρρεές και ή φύση τώρα στολίστηκε μέ τό πιο φανταχτερό στολίδι της.

Τά σπουργιτάκια δίνουν τώρα χρῶμα και νόημα στή βραδυά. "Όλα γελοϋν. "Όλα χαίρονται. Πλάθονται όνειρα. "Ορίζοντες εϋτυχίας ξανοίγονται διάπλατα τώρα. Στά όνειρα χύνεται άπλετο τό φῶς. Νά την ή ζωή. Νά τί θά πῆ ζωή. Τά σπουργιτάκια ξένιαστα πετοϋν ζευγαρωτά από κλαρί σέ κλαράκι, από δέντρο σέ δέντρο, τιτιβίζοντας μέ ένθουσιασμό. Ξεχνοϋν κάθε πίκρα τους. Οί πόνοι κι' οί καϋμοί άνήκουν πιά στήν ξεχασιά. Χίλια εϋχαριστῶ λέν' τώρα στό Μάρτη. Μά ο Μάρτης... δέν μιλάει. Βουβάθηκε: ... κατσούφιασε; ... άγρίεφε. Θόλωσαν οί ματιές του. Πῶ:.. πῶ:.. τί νάχη πάθει:.. Ποιός είναι ο θυμός του:..; Δέν μιλάει... Πόσο λίγο κρατοϋν οί χαρές:; "Όλη ή γαλήνια άτμόσφαιρα, ή όμορφιά τῆς νύχτας, ή άστραφεγγιά πῆραν ν' αλλάζουν όψη. "Ο Μάρτης ξεσπαθώνει:

- Μάρτη μέ λένε, εἶπε, ήρθε ή ῶρα νά δείξω τά έλαττώματά μου. Θέλω νά δεϋξω στή ζωή και τήν άλλη μου όψη.

Μέ μιά άνείποτη όργή ξεσπῶ σέ φοβερούς άνέμους. Θολώνει τήν άτμόσφαιρα και οί καθάριοι όϋρανοι μονομιᾶς μαυρίζουν, σκοτεινιά ξαπλώνεται παντοϋ. Παγώνει ή φύση. Και ο Μάρτης για περισσότερο θυμό γυρίζει για λίγο πίσω τό χειμῶνα μέ τίς άπελπιστικές παγωνιές του. Τί κρῖμα:.. τά σπουργιτάκια ξαφνιασμένα στριφογυρίζουν δόθεκεῖθε. Ρωτιοϋνται μεταξύ τους.

- Τί θέ νά γίνη;

Μά τέτοιος είναι ο Μάρτης. Σάν τή ζωή παράξενος. Και κρῶ χιόνια τοϋ μῖσους πασχίζουν τώρα νά διαλύσουν τήν θερμή αγάπη, ένῶ ένας φοβερός άέρας μέ πεῖσμα προσπαθεῖ νά χωρίση τά δυό σπουργιτάκια, σπρώχνοντάς τα μ' όλη τή δύναμή του. Χειροπιαστό τό σκοτάδι μπροστά τους, μόμο τήν άπελπισιά σκορπάει. Κάπου σέ μιά γωνιά μισοχαλασμένου τοίχου βρῆσαν προστασία τά δυό σπουργιτάκια τώρα και τσίου... τσίου... πάλη τή φορά αυτή μέ λόγια θλιμένα, παραπονιαρία, σιγομιλοϋν. " Κουράγιο δίνει τό ένα ὡς που νάρθη "Απρίλης"

" Όμως τό άλλο;..... " Η καταιγίδα τοϋ Μάρτη και τά δανιιά του κρῶ από τό χειμῶνα χιόνια φέρνουν τήν παγωνιά τους, ὡς τήν καρδιά του. " Κουράγιο λέει τό πρώτο, νά τος "Απρίλης έρχεται " " Μά... δέν μπορῶ-λέει τό δεϋτερο-έφαγα πολύ κρῶ. " Η παγωνιά θαρρεῖς κι' ὡς τήν καρδιά μου μπήκε "

Και τό τραγοϋδι τῆς χαρᾶς, τά πρώτα τσίου... τσίου... τά όλόγλυκα,

γίνονται τώρα θλιμένα λόγια.

Σιοτάδια μέσα στις καρδιές τῶν δυό σπουργιτιῶν. Σιοτάδια γύρω
τριγύρω. Σιοτάδια στή σιέφη τοῦ κακωμένου Μάρτη.

Σιοτάδια στά ὄνειρα πού μένουν τώρα ἀφώτιστα.

ὦ σιοτινή, παράξενη, πλανεύτρα σύ! Ζωή.

Σιοτάδια σιοτάδια παντοῦ.

Ε. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ.